

МЕДЕНИЯТЪ ИВАНЧО

Въ кѣщи нѣмаше никой. Иванчо отвори долапа, взема паницата съ меда, намаза си едно голѣмо парче хлѣбъ и излѣзе да го изяде на скришно.

Тѣхната кѣща бѣше на край селото. Задъ нея имаше ливади, задъ ливадитѣ гора, задъ гората гора и задъ гората пакъ гора.

Иванчо трѣгна къмъ гората, като ядѣше медения хлѣбъ. Но колкото и да ядѣше, хлѣбътъ не се свършваше, а ставаше по-голѣмъ и по-голѣмъ. И Иванчо сѣ вървѣше и сѣ ядѣше.

— Докато не изямъ тоя хлѣбъ, — казваше си той, — нѣма да се върна въ кѣщи.

Отведнажъ предъ Иванчо изскочи зайче.

— Иванчо, Иванчо!..

— Какво, Зайчо?

— Дай малко хлѣбецъ.

— Не давамъ.

— Дай, че ще ти го взема на сила.

— Баща ми е ловецъ, има пушка, [що гърми като топъ: ще гръмне, ще те убие.

Зайчето се уплаши и побѣгна.

Иванчо пакъ трѣгна и пакъ заяде [медения хлѣбъ. Ето ти и Мецана.

— Иванчо, Иванчо!

— Какво, Мецо?

— Дай ми малко хлѣбъ, че ще те изямъ.

— Баща ми е ловецъ, има пушка що гърми като топъ: ще гръмне, ще те убие.

Мечката се уплаши, духна и побѣгна.

Иванчо пакъ трѣгна. Макаръ че го достраша, но хлѣбътъ му сѣ недояденъ стоеше. Той лапаше бързо вървѣше.

Ето ти и Вълчо.

— Иванчо, Иванчо!

— Какво, Вълчо?